

LUCIA

(Framhald frá 3. síðu)

LUCIA:

Ja, eg eri vörðin bangin, men eg seti álit mitt á Harran Jesus Kristus, Hann sum leið kross-deyðan fyrir meg og teg. Ikki dugi eg at hugsa, at eg nakrantíð skuldi gengið í deyðan fyrir trúna, men eingin veit fagnu sína.

CLAUDIUS:

Tú plagdi fyrr so dúgliga at siga mær frá pinslaváttunum, teir sungu og lovaðu Guði, meðan teir brendu á báli, segði tú, Fert tú kanska at gera það sama, um so verður tær fyrir?

LUCIA:

Brend á báli! (skriggjá) Claudius, hvað sigur tú?

CLAUDIUS:

Hatta var bara nakað, eg segði, men öll eiga at vera til reiðar, er það ikki so, tit siga.

LUCIA:

Jú, so er, vakið og biðið, sigur Harrin, tí eingin veit tíman.

CLAUDIUS:

Ja, nú haldi eg, at eg fari, farvæl.

LUCIA:

Fert tú, skulu vit ikki tosa um hetta?

CLAUDIUS:

Það er ov seint, Lucia, farvæl.

LUCIA:

Ov seint? Hvað meintist Claudius? Doyggja? Hví segði hann so? Öll vit kristnu hava jú frið við keisaran, það er eini at óttast fyrir. — Ella er það kanska?

Sum allt er dapurt bæðiuttan um meg og inni í mær.

Doyggja fyrir Kristus. Það er það största, ið kann henda eini menniskju, siga prestarnir. Það er hugtakandi at lesa um pinslaváttarnar, men sjálfv at fara at verða martýrað, áh sum það er svárt allt samalt. Eg orki ikki at hugsa meir. Eg má fara innar í kamar mitt at tosa við Guð í einsemi — her kann altíð onkur koma.

FRÁSÖGUMAÐURIN:

Deyðangistin er komin til Luciu og nú byrjar hennara sálarkampur. Aftan á nógvur vöku-nætur í þon til Guð, finnur Lucia frið og leg-gur alt í Harrans hond, hvað ið enn mótir henni so veit hon, at það er Harrans vilji, og at Hann ikki sleppur henni fyrr enn hon ser Hann í Paradisi.

Dagarnir ganga, og eingin Claudius kemur at vitja.

Eitt kvöldið situr móðirin Helena út í urta-garðinum, og Lucia kemur út til hennara.

HELENA:

Er það tú, kæræ Lucia?

LUCIA:

Eg komi eftir tær, móðir, er það ikki nakað seint at sita úti, tú em; ikki rök enn.

HELENA:

Það mætti ikki bila — eg fái meg ikki at fara innar, allt er so vakurt í kvöld.

Aftur og aftur sigur náttúran mær, hvussu al-máttigur Guð er.

Tá ein hevur ligið leingi sjúk, og so kemur út aftur, so ser ein alt við nýggjum eygum, og merkir sum ongatið fyrr, at livið er ein dýra-bar gáva.

LUCIA:

Ja, livið er ein dýrabar gáva, lat okkum

ongatið gloyma, at það er ein gáva — eitt lán, kunnu vit siga.

HELENA:

Ja, so er, kæræ Lucia. Tú minnst eg so ofta havi sagt tær um Job. Hvussu segði hann ikki: Harrin gav — Harrin tók — Harrans navn veri lovað. Og það vóru ikki tóm orð hjá hon-um. Neyvan nokur menniskja hevur havt so sváran sorgir, sum hann.

LUCIA:

Um vit kundu komið Guði so nær sum Job og tikið soleiðis móti øllum, ið livið hevur tíð okkara.

HELENA:

Kæræ Lucia, Guð leggur ikki meira á okk-um enn vit eru ment at bera, það kanst tú vera viss í.

Tá pápi tin lá at doyggja var það ógvuliga svárt hjá mær. Eg bonaði og bað Guð gera hann frískan, men Hann bonhoyrði meg ikki. Ikki fyrr enn eg hevði lært at biðja; ikki verði vilji mín, men tin, fekk eg frið við Guð. Og Harrin slepti mær ikki. Hann hjálpti mær og styrkti meg í sorgini.

Það största er at hava vissu fyrir at koma heim, tá ið vit fara hiðani frá, og so at siggja sínu kæræ har.

LUCIA:

Ja, kæræ móðir, það er það största.

(Tegn)

Skulu vit ikki fara innar?

HELENA:

Jú, lat okkum fara.

Sum það er merkiligt fyrir mær, at tú longu ert vaksin, Lucia. Það er fyrir mær sum íggjár, tá pápi tin kom inn og sá teg fyrstu ferð. Hann tók teg upp og risti krossmerkið yvir bringu tina og andlit titt, áðrenn hann kysti teg.

Og so tann dagin, eg bar teg fram til doypis, funtin.

Ríkar lotur her á fold.

Komm, Lucia.

FRÁSÖGUMAÐURIN:

Nú koma aftur trógar tíðir fyrir tey kristnu í Romverjarrikinum, fleiri verða dripin, har-millum Lucia — Claudius fær hana dómða og brendað á báli.

Fyri móðurina Helenu var hetta dyggasti smeytur, hon hevði fingið í livinum. Veik sum hon var, gjordist hon álvarsama sjúk, men aftaná langa og stranga legu, kom hon tó upp-aftur eina ferð enn.

Tíðin gongur og Helena finnur ser fótafesti av nýggjur aftur í livinum.

Presturin í bygdini er gamal vinur av hús-inum og gongur ofta at vitja og troysta.

HELENA:

Það var vakurt av tygum faðir at vitja innar í dag.

PRESTURIN:

Það er mær ein gleði at vitja teg, barn mitt.

HELENA:

Um tygum vistu hvussu stóra hjálp tygum hava veitt mær í hesi döpru sorgartíð.

Gott at vita so lítið. Hvat er ikki alt væl fyrireikað av Harratum. Vit skulu bert taka ein dag ísenn og líta á Hann.

PRESTURIN:

Tú ert komin langt áleiðis, kæræ Helena.

HELENA:

Í fyrstani ynskti eg bara eftir deyðanum, ja, eg trigaði eftir honum. Eg segði aftur og aftur við Frelsaran, at eg vildi sleppa heim at

móta mínum kæræ. — Tá kom eg knappliga at hugsa um Job. Lucia og eg høvdu so ofta tosað um hann, og so minnst eg, hvað eg hevði sagt við Luciu: Harrin leggur ikki meira á okkum, enn vit eru ment at bera. Tá sá eg hvussu stutt eg var komin á trúarinnar vegi. Vit skulu jú leggja allar okkara sorgir á Harran. Hvussu sigur Jesus ikki: Komið til mín, öll tit, sum eru troytt, og tit sum hava það ringt.

Eg var so langt niðurkomin sum ongatið fyrr, men Jesus hevjaði meg upp. Guð havi lov fyrir það.

Lucia er deyð; hon doyði við Jesusnavninum á varrum sínum, og nú er hon í himmalinum, það vita vit. Jesus hevur sjálvur sagt, at hann, ið missur liv sítt fyrir Hann, skal bjarga tí.

PRESTURIN:

Minnið um Luciu fer at liva gjønum öld-irnar, hon, sum læt liv sítt fyrir Frelsaran. Um allan heiminn fara ungur genur at minnst hana og heiðra hana.

HELENA:

Lucia, mín einasta, elskaða dóttur, það vildi gleitt meg, um minnið hennara fer at liva gjøgnum öldir.

men heiðurin verði Guði og Guði aleina.

Harrin gav — Harrin tók — Harrans navn verði jovað.

PRESTURIN:

Amen.

FRÁSÖGUMAÐURIN:

Öldirnar fara, og gleðið og boðskapurin verður borin víða út um heiminn. Túsund ár aftaná at einglarnir sango: Tykkum er í dag ein frels-ari foddur, kom sami boðskapur til oyggjar okkara, og forfedranir tóku við kristnari trúgv.

Öldirnar gingu, og víða hvar vórðu kirkj-urnar reistar og við teimum fastir síðir.

Minnið um pinslaváttarnar livdi og livir.

Í Svøríki, á tí langa og myrkra vetrinum, var longsuln eftir jölunum og ljósinum sterkur. Tí fingu fólk ser har eina ljósveitslu framan-undan jólahalguni á stytta degi — og vígdu tey hara minninum um Luciu — Luciadagurin.

Hesin dagur er ein boðberi um ljósið, sum jólanátt kom inn í heiminn, øllum menniskjum til frelsu.

LUCIA-SKRÚÐGONGAN:

(Alt ljósið í salinum verður sløkt og fyrst hoyrist ein murrar utanfyrir, so byrjar sang-urin, og skruðgongan gongur einar tvær ferðir runt um pallin (hvør gentan aftan á aðra) fyrst Lucia-drottningin við tendradum ljósum á hövðinum og hondunum faldadum (sum kato-likarnir), og hinar seks bera brennandi ljós og halda tey við faldadum höndum, so sum vit falda tær. Tær eru í hvítum lókum. Gullstjörnur kunnu verða heitar uppá tær.)

i.h.

SANKTA LUCIA

Náttin, hon liður kvirt,
stíll um tün og garð,
alt liggur deytt og myrkt,
skuggar um gjúpan dal,
tá inn um húsgátt
stigur á hesi náti
Sankta Lucia,
Sankta Lucia.

Kovandi svørt er nátt,
lurta, hoyr sangin,
missir tú mál og mátt
ljóð sum av veingjum,
tá inn um durin vár
stigur við ljós á hárf
Sankta Lucia,
Sankta Lucia.